

κι' ὄχλοβὸν ἐγένετο, ἀντάρα καὶ σπρωξίδι,
ὡς ποῦ 'στὸ τέλος ἄρχισε νὰ πέφτη κοντακίδι
κι' οἱ εὐζωνοὶ ἐλόγιζαν μὲ προφανῆ ἀνδρείαν
διὰ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἐλευθερίαν
καὶ τὴν πλευρὰν ἐνὸς θαρρῶ ἐκέντησαν βαθέως
κι' αἷμα καὶ ὕδωρ ἐξ αὐτῆς ἐξέρρευσεν εὐθέως
ἀλλὰ κι' ἐγώ, βρὲ Περικλῆ, δὲν ἤμουν 'στὰ καλά μου
κι' ἀπὸ τὸν φόβον τὸν πολὺ μου φεύγουν τὰ ψιλά μου
κι' εἰς μέρος τι δυσώνυμον ἐτρέπωσι ὁ τλήμων,
ποῦ τόκαμε δι' ἄσυλον ὁ κύριος Φιλῆμων.

Π.—Μὰ τέλος πάντων θὰ μοῦ 'πῆς τί ἔγινε, κασιδίη;

Φ.—Τὰ ἴδια πάλι, Περικλῆ, ἀντάρα καὶ βρσιίδι
καὶ ἀσομῆ ἐδίδοτο πρὸς ἑναρξιν πολέμων
καὶ ἦλθε Παππαδόπουλος κλονούμενος καὶ τρέμων
καὶ εἶπε ὅτι διὰ γνωστοὶ τὸν 'πῆραν κατὰ βῆμα
κι' ἠπείλησαν πῶς θὰ κοπῆ τοῦ βίου του τὸ νῆμα,
διότι 'στὴν Κυβέρνησιν ἀπὸ τινος ἀνήκει
κι' αὐτοὺς τοὺς λόγους, Περικλῆ, τοὺς διεδέχθη φρίκη
κι' ὁ Κρεστενίτης ἔφθασε καὶ εἶπε πῶς 'στὸ δρόμον
ἐπιάστηκε εἰς τὰ γερά μὲ κάποιον Ἀστυνόμον
καὶ διεμαρτυρήθησαν μετὰ φωνῆς μεγάλης
ὁ Παππαγιαννακόπουλος καὶ ὁ Μπασιάς κι' ὁ Ράλλης,
ὁ δὲ Γεροκωστόπουλος σὲ τοῦτο τὸν καυγᾶ
γιὰ νὰ τάνοιξη ὁ λαιμὸς κατάπιε διὰ αὐγά,
μὰ ἦταν κλούβια, Περικλῆ καὶ τοῦφεραν ναυτίαν,
ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἔσκουζαν διὰ τὴν ἀπαρτίαν
καὶ τέλος ἀπεχώρησε συσφίγγων τὰ πλευρά του
κι' ὀλίγου δεῖν ὁ δυστυχὴς νὰ βγάλῃ τάντερά του.

Π.—Βρὲ τί μοῦ λές;

Φ.— Παρὸλ ντοννέρ.

Π.— Ὁ νοῦς μου θὰ γυρίσῃ.

Φ.—Καὶ ὅς ἐώρακεν αὐτά, ἐκεῖνος μαρτυρήσει,
ἢ μαρτυρία δὲ αὐτοῦ ψευδῆς δὲν θὰ κοιθῆ
κάκεινος ὄψει, γαῖδαρε, πῶς λέγει ἀληθῆ.
Λεβίδης δὲ ὁ Νικολῆς 'στὴν τόσην παραζάλην
περὶ τοῦ Τάκη ἄρχισε νὰ ρητορεύῃ πάλιν
κι' ἀπὸ τὸ στόμα ἔβγαζε ἀφροὺς μαζί καὶ σάλια
καὶ ὁ Βουλπιώτης ἔχασε ταῦτά καὶ τὰ πασχάλια,
ἐγὼ δέ, φίλε Περικλῆ, ἀπὸ τὸ θεωρεῖον
ἀδιαφόρως ἔβλεπα μὲ βλέμμα κάπως κρύον
κι' ἐνῶ ἀπὸ τὴν τσέπη μου ἐπῆρα διὰ κουλούρια
δὲν ξέρω πῶς μοῦ ἔπασαν τὰ δύο μου κουμπούρια
καὶ μ' ἐδίωξαν κακὴν κακῶς μετὰ φωνῶν καὶ κρότων
ὡς μηχανώμενον δεινὰ μετὰ τῶν καθεστώτων.

Κι' ἡ Τρίτη ἐξημέρωσε μὴν εἶχε ξημερώσῃ
καὶ οἱ πατέρες εἶχανε παραπολὺ κορώσῃ
καὶ ὁ καθεὶς ἐπήγαινε ν' ἀκούσῃ ἐσπευσμένως,
ἐγὼ δὲ πάλι, Περικλῆ, ἐπῆγα ὀπλισμένος.

Καὶ τότε ὁ Πρωθυπουργός, ὁ πλήρης ἱστορίας,
ἐζήτησε τοῦ Θεοδωρῆ μικρὰς πληροφορίας
περὶ τοῦ τί ἀπέκαμε μικρὰ τινὰ κοντύλια
καὶ τῶν ρητόρων ἀναψαν ἀμέσως τὰ καντύλια,
ἀλλὰ ὁ πρωτοκάθεδρος καὶ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις
ἠρνήθη 'στὸν Πρωθυπουργὸν νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις
καὶ ἀνεμνήσθη τοῦ Ρουμπόρδ καὶ ἄλλων γεγονότων
κι' ἄγῶν ἐνέσκηψε δεινὸς τῶν δύο προεστώτων.

Κι' ὁ ἕνας εἶπε: «Σὺ, μωρέ, προδίδεις τὴν πατρίδα,
'ἐγὼ ἰδίους ὄμμασιν εἰς τοῦ Ρουμπόρδ σὲ εἶδα,
'ἐσύ, ἐσύ, ἐσύ, ἐσύ μετὰ τῆς συντροφίας

»τὸ ἔθνος κατεπρόδωσες μὲ τὰς δολοφονίας.»

Κι' ὁ ἄλλος εἶπε ἄγριος «Σὺ μόνος ὁ προδότης,
'ὁ Ἐφιάλης ὁ φρικτὸς καὶ ὁ Ἰσκαριώτης,
'ἐσὺ ὁ ἀποτρόπαιος τοῦ ἔθνους Ἀνταλκίδας,
'ἐσὺ 'στὸ Στέμμα ὡς δειλὸς κατέθεσες τὰς κλεῖδας,
'ἐσὺ μυρίας ἔκαμες μυρίας τε καὶ τρέλλας,
'ἐσὺ τὸ πᾶν ἐπρόδιδες καὶ τὸν λαὸν ἐγέλας,
'ἐσὺ ἀγγόνης ἄξιος κι' ἐπεικῶς σὲ κρίνω,
'ἐσ' εἶσαι γιὰ τὴν Κέρκυρα κι' ἐγὼμαι γιὰ τὴν Τήνο.»

Αὐτά καὶ ἄλλα λέγοντας 'βαροῦσαν μὲς 'στὰ ὅλα
κι' ἢ φαβορίταις 'πιάστηκαν μαζί μὲ τὰ φωκόλα
καὶ ἦτον ὁ Πρωθυπουργὸς ἀπαίσιος τὸ σχῆμα,
ἢ δὲ ἀντιπολίτευσις ὁρμᾶ ἐπὶ τὸ βῆμα
καὶ «κάτω» τοῦ Πρωθυπουργοῦ φωνάζει ὁμοθυμῶς,
μὰ 'στὸν Τρικούπη ἔξαφνα πετᾷ ὁ Σκαλτσοδημὸς
μὲ ὅλη του τὴ δύναμι, μὲ ὅλη τὴν ὁρμὴ του
κι' ἐμπρὸς 'στὸ βῆμα τῆς βουλῆς στηλόνει τὸ κορμί του
κι' ἀπάνω του σὰν νάτανε θεόκτιστο κοτρῶνι
συντρίβεται ὁ Θεοδωρῆς κι' εὐθὺς τὰ κακαρόνει.

Τότε δὴ τότε, Περικλῆ, κακὸ καὶ φασαρία,
καὶ γίνεται κατακλυσμὸς 'ψηλὰ 'στὰ θεωρεῖα
κι' ἀκούς γιακάδες δυνατοὺς καὶ καρυδιαῖς καὶ φάπαις
καὶ τρέχουν χωροφύλακες κι' οἱ εὐζωνοὶ μὲ κάπαις
καὶ ράβδοι ἀνυψόνονται, μὰ βγαίνουν καὶ πιστόλαις
καὶ φεύγουν οἱ ριψάσπιδες καὶ ἡ κυρίαὶς ὄλαις
καὶ τότε τὰ κουμπούρια μου, βρὲ Περικλῆ, φοράρω
καὶ ἤμουν ἔτοιμος κι' ἐγὼ νὰ ρίξω ἕνα σμπάρω,
ἀλλὰ δὲν ἔπιαναν φωτιὰ γιὰτ' ἦταν ὑγρασία
κι' ἔτσι δὲν ἔγινε καμμιὰ ἔσπερινὴ θυσία.

Τοιαῦτα ὄντως φοβερά καὶ ἤκουσα καὶ εἶδον,
πλὴν τώρα πλέον, Περικλῆ, ἐκόπασε ὁ κλύδων
κι' ἀκούει, θόρυβον γλυκὺν ἑρατεινῶν γελώτων
καὶ δὴ ὁ Κατσικόπουλος λαλεῖ περὶ ἐρώτων
καὶ λέγει ἐρωτόληπτος καθόλου πῶς δὲν εἶναι
κι' οὐδὲ τὸν τρώγουν αἱ σκληραὶ τοῦ ἔρωτος ὀδύνη
καὶ ξελιγόνεται γι' αὐτὸν ἢ καθεμιά κυρία
καὶ τοῦ φωνάζει κι' ἢ Ροζοῦ ἀπὸ τὰ θεωρεῖα:

«Ὁ Κατσικοπούλακη μου καὶ Κατσικόπουλέ μου»
κι' εἰρήνευσαν τὰ πνεύματα κατόπιν τοῦ πολέμου
καὶ ἢ φουρτοῦνα 'πέρασε καὶ ἦλθε καλοσύνη
καὶ ἢ λεπτότης ἄρχισε καὶ ἢ ἀβροφροσύνη:

«Ὁ ἐντιμὸς συνάδελφος ἄς μοῦ ἐπιτραπῆ
'νὰ 'πῶ πῶς ἔχει δίκαιον εἰς ὅ,τι κι' ἂν εἶπῃ...
'ὁ εὐγενὴς μου κύριος, ὁ ἐξοχώτατός μου...

κι' ἄλλα τοιαῦτα, Περικλῆ, τοῦ ντυλικάτου κόσμου
κι' οὐδὲ ἀκούς βοὴν φωνῶν καὶ ἤχων παραχόρδων,
ὁποῦ θαρρεῖς πῶς 'βρίσκεσαι μὲς 'στὴ βουλή τῶν
[Λόρδων.

Π.—Ὅρσε λοιπόν, ἀντίχριστε, μὲ τὸνα κι' ἄλλο χέρι
καὶ τράβα πάλι 'στὴ βουλή ν' ἀρχίσῃς τὸ νυκτέρι.

Ὁ πρῶτος καλλιτέχνης, Μπονάνος ὁ γνωστός,
ποῦ εἶναι εἰς τὰ γούστα τῆς μόδας θαυμαστός,
καινούρια γιὰ κυρίαὶς 'κουβάλησε καπέλα,
καθὼς καὶ ἄλλαις μόδαις, ποῦ εἶναι μία τρέλλα.
Λοιπὸν ἐμπρός, κυρίαὶς, εἰς τοῦ Μπονάνου ἴσα,
νὰ 'δῆτε καὶ νὰ 'πῆτε «ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσα.»